Enderrock | Marcel Pujols | Actualitzat el 14/10/2018 a les 11:00

Joan Colomo: «Des de fa anys que m'interessa més la música mainstream i les dives del pop que qualsevol altre estil musical»

El músic de Sant Celoni va estrenar aquesta tardor el seu darrer treball discogràfic, 'L'oferta i la demanda'

Joan Colomo | Juan Miguel Morales

Que **Joan Colomo** presenti un sisè disc confirma que les seves cançons i recitals continuen mantenint un interès a l'alça per part del públic. El seu nou lliurament és un àlbum batejat com *L'oferta i la demanda* (BCore, 2018), que estrenarà amb la banda al mercat de música viva. La vivència de la paternitat plana sobre les històries d'un personatge que no deixa de ser punk ni anticapitalista i que venç a poc a poc la timidesa als escenaris. I que ningú s'espanti amb el títol: el bandautor santceloní factura el que millor sap fer, cançons sense llei i amb el preu just.

El gran esdeveniment que ha succeït entre el nou disc i l'anterior és que has estat pare. Com t'ha influït?
Per començar, va afectar en el fet que abans de parir em vaig posar ràpid a fer les *demos* perquè pensava que després no podria fer mai més un disc. Com t'enfrontes a una cosa desconeguda si no és amb por? Vaig fer molta feina abans, però tampoc em va servir per anar ràpid, perquè després he tingut el problema de les lletres... No estaven acabades. El to general de *L'oferta i la demanda* és més optimista.

Hi té a veure la teva filla?
Pel que fa a lletres crec que la paternitat no m'ha afectat gaire, però és cert que al disc hi aflora un cert optimisme. La veritat és que m'he obligat a ser-ho. Continuo pensant que tenir un fill és un acte superegoista, vivim en un món on ja sabem que els recursos naturals son finits i que el creixement exponencial de la població ens portarà a viure situacions ex- tremes. Però de cop tens un fill i això t'obliga a actuar perquè el futur no sigui tan negre.

Tal com dius a "Esclat etern": ?Estic canviant'. T'obligues a prendre partit?
Sí, per posar-te un exemple, hem decidit donar-li el pit a la nena durant molt de temps, en lloc de la llet de fórmula feta per Nestlé, que el mateix pediatra ja ens recomana com a extra. Amb un acte tan natural com donar pit estem fent boicot a tota la indústria, és súper heavy. Quan tens un fill et pots tornar boig perquè hi ha un gran mercat de productes per a nens i nenes que si et deixes portar et pots convertir en el consumista número u.

Joan Colomo Foto: Juan Miguel Morales

Les teves cançons també proclamen una manera de viure aïllada i utòpica. T'ho has plantejat realment alguna vegada?
Aquesta idea sempre la tinc ben present. Tot sovint he escoltat grups punk i anarquistes que parlen de marxar a un lloc idíl·lic, a prop de la natura. Però fugir també pot ser un acte egoista. Per una banda m'agradaria fer-ho... però la vida et porta on et porta i sempre hi ha situacions que no em deixen fer el que voldria, que en el meu cas seria fer el *hippy*.

A l'última entrevista a Enderrock parlaves de la por de repetir-te i et marcaves la fita que al següent disc hi hagués un gran canvi. Ho has aconseguit?
Sempre em passa el mateix, quan acabo un disc em dic "merda, en aquest tampoc he fet la revolució, deixem-ho [riu]". Amb cada nou treball penso que faré una pancarta per penjar a

l'escenari, però quan surt ens posem a fer concerts i ens n'oblidem... Parlant seriosament, fa temps que vull fer un canvi en la manera de compondre però no l'he pogut fer. Hauria volgut no haver de fotre el text amb calçador, perquè algunes lletres queden guai, però en altres no puc dir el que penso en quatre frases. Des de sempre, la música em condiciona completament el text. Com que són cançons curtes, em munto unes pel·lícules que després no puc desenvolupar en poques estrofes. El que hauria de fer és començar a escriure textos sense música, abans de res, perquè no m'ha passat mai que digui "ua! quina lletra més guapa!".

Escrius, si no és per fer lletres?
No, no tinc la llibreta de l'escriptor que va apuntant coses... no faig la feina prèvia.

Quan experimentes la satisfacció del procés de creació de les cançons?
Al principi, quan faig una melodia amb la guitarra sempre penso "osti que guapos aquests acords amb una melodia de veu". Ho gravo i agafo l'ordinador per produir la cançó, que és el que realment m'agrada. Aquest procés em dona una felicitat bastant immediata perquè faig una *demo* molt ràpida i de cop ja tinc un tema que sona cantat amb "guatxiuei" i con- tinuo dient "buà, quin temazo". Però a partir d'allà, tot són desil·lusions.

D'aquesta felicitat et ve la faceta com a productor d'altres grups, suposem.
Sempre l'he tingut, aquesta faceta... De fet, vaig començar a gravar **Els Surfing Sirles** i he estat implicat en tots els seus discos, tot i que els primers els vaig fer sense tenir-ne ni idea, amb quatre micros i molt d'aprenentatge. També vaig produir el celebrat primer disc d'**Autodestrucció**, **Xevi Pigem**, fa poc vaig fer **Fetus**, ara estic fent **Angúnia**, que és el projecte en solitari de Narcís Prat, el bateria de **Moshka** i **La Célula Durmiente**. I l'estiu passat vaig gravar **Kiwis**, el grup de la meva xicota, Inés Martínez. Quan sorgeix i tinc temps m'agrada fer-ho.

Hi ha la teoria que amb el grup de versions La Radiofórmula ho deixeu perquè ja fa temps que has après com fer èxits comercials i ja no et cal fer adaptacions...
Des de fa anys que m'interessa més la música *mainstream* i les dives del pop que qualse- vol altre estil musical, però fins ara no havia gosat afegir aquests elements tan descarada- ment com he fet en aquest disc. Aquesta vegada he volgut fer cançons de pop pastel que puguin sonar a la ràdio. Abans només n'havia fet pinzellades, com amb "Màgic", que és un tema hortera i cursi però que vaig decidir enregistrar així perquè fins llavors no havia fet mai cançons així.

Joan Colomo Foto: Juan Miguel Morales

El que et juga a la contra a l'hora de convertir-te en un artista mainstream és la teva personalitat. Si fossis comercial deixaries de dir el que dius...
Ja es veu d'una hora lluny que no intento ser un producte, a part que sense els mitjans suficients tampoc no pots ser-ho. El que sí que m'agrada d'aquests artistes és que als seus discos hi ha un tema *maquinero*, un *reggaeton*, una balada pop... El concepte de disc de pop comercial m'agrada i per això acostumo a provar els diferents registres en els meus àl- bums. De tota manera, ni de conya el resultat és el mateix. Aquesta gent té unes producci- ons que només editar la veu ja costa milions d'euros. Nosaltres ho fem a la manera punki, gravem en dues setmanes i avall.

Què és el que t'interessa tant d'aquesta música si no hi comparteixes filosofia?
Hi ha qui diu que la música comercial està feta per agradar a la gent, però no crec que sigui així. La gent no és tonta i hi ha productes que funcionen i n'hi ha que no. No ho petes en massa només perquè hi hagi una multinacional al darrere, sovint també és perquè el producte és interessant. De vegades experimenten i trenquen més les normes aquests artistes que els que diuen que ho fan.

Ara seriosament, per què s'ha acabat el projecte de La Radiofórmula?
Amb el grup de versions tinc un debat entre l'amor i l'odi, per començar perquè no el vaig motivar jo. Va començar com una broma i ho segueix sent. No ens hem fet web, ni fotos, ni notes de premsa... La gent volia que toquéssim a festes d'aniversari de col·legues i ens venia de gust fer-ho. Hi havia demanda i al grup també hi havia necessitats econòmiques, i dir que no a segons quines ofertes laborals avui en dia et crea problemes.

Fer versions et genera contradiccions?
No, era més el fet de no dedicar-hi gaire esforç i sentir-me malament. Mentre nosaltres anàvem fent la brometa, la penya ens contractava i es venien entrades. Si no t'ho prens seriosament, més val que ho deixis.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=BmxRLmb3OqA
Creus que et contractaran més amb aquest disc tenint present l'oferta i la demanda?
Sempre tinc la por creixent que no vingui mai més ningú als meus concerts.

Tu que has estat a tots els teus concerts... has viscut alguna pèrdua sobtada d'interès per la teva música?
Tinc clar que no hi ha una demanda desbordada cap a la meva oferta, però jo ja aspiro a tenir poca venda. El títol del disc ve d'aquesta mentida que assegura que el capitalisme s'autoregula i que la llei de l'oferta i la demanda fa que el mercat funcioni i que les coses tinguin un preu just. És clarissim que el capitalisme només s'autoregula perquè els que tenen més continuïn tenint més i els que tenen menys segueixin tenint menys. Tot aquest discurs neoliberal que afirma que ara vivim millor... al final s'acaba descobrint que no és del tot cert.

El sistema et permet vendre el teu producte. Et sents còmode fent-ho?
No tinc el gen de botiguer, soc incapaç de vendre els meus discos, i als concerts els ofereixo més barats perquè em sap greu vendre'ls, i perdo diners. Em costa molt vendre un producte i més en aquesta societat d'avui en què a les xarxes has d'estar venent-te a tu i al teu producte perquè la gent vegi com de feliç ets i et vulguin comprar.

I a l'escenari com et sents, has perdut la timidesa amb els anys d'experiència?
Veig fotos de quan tenia 15 anys i tocava d'esquena al públic. Ara he agafat desimboltura però em costa. Ja no prenc whisky abans dels bolos, però sense una canya abans de sortir no sé si podria. Necessito un catalitzador per perdre la vergonya. Ser tímid, però, també té coses bones. Pot ser malaltís, perquè de vegades em fa vergonya preguntar no sé què a un comerç, però sé que la vergonya també em fa ser més amable i civilitzat en determinades situacions al carrer. Per vergonya no faria segons quines coses, m'ajuda a comportar-me. Quan em miro un concert meu em sembla insuportable, imagina't si no fos tímid i m'envalentonés, seria fastigós! Estic content perquè no tinc remei... Encara que sigui una merda, per orgull, aquesta merda mola. És el primer disc en què totes les cançons són en català.

És volgut o ha sortit així?
Ha sortit així, suposo que perquè sempre m'ha estat més fàcil escriure els temes en català que en castellà i, al final, m'ha agradat més el resultat de les cançons en català que en castellà. Deu ser que m'agrada més com actua la meva veu amb un idioma que amb l'altre. Sempre intento buscar l'homogeneïtat dels discos, i com que toco estils diferents, la llengua és un element aglutinador.

Les teves cançons més conegudes són habitualment en català.
Realment les cançons en català de vegades també han estat les que més han funcionat a fora. Hi ha penya fora de Catalunya a qui li mola el rollo que faig, i li agraden els temes en català. Tot i això, la realitat és que el gruix de feina i de públic és a Catalunya i, per tant, té sentit que siguin en català.

PACO FORNS
VERDUR
FRUTO

Joan Colomo Foto: Juan Miguel Morales